

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
У царству снова...

(21)

Мрак је постајао све ређи, претварао се у густу завесу, све тању, све прозачнију док није постала танка као вео, као магла, која је титрала пред његовим смућеним погледом. Напрезао је сву снагу, затресао главом и кроз сиви беличасти вео, видео је погнуту прилику више своје главе како се сагиње и уздиже. У ушима му је бубњало, пиштало, севало. А затим је опет настао мрак, свега је нестало, није се више чуо никакав шум...

Као да је утонуо у дубок, непрозиран сан...

Затресао је главом и стресао се сав од грозе. Гастон му је пришао и спустио му руку на раме.

– Под туш, младићу, време је.

Милош га је обухватио замагљеним погледом и тужно промрмљао:

– Жао ми је, Гастоне, али, ето, десило се...

Бивши слуга се изненадио.

– Шта се то десило?

Милош је немоћно раширио руке:

– Хтео сам да га контрирам левом и да побегнем из угла, али сам задоцнио, он је био бржи.

Гастон се насмејао и потапшао га по рамену.

– Није то ништа. Главно је да се добро свршило.

Милошево очајање било је толико дубоко, да га није било тако лако утешити.

Како сам могао да будем толико непажљив. Нисам смео да оклевам. А имао сам га у рукама. Једва је стојао на ногама. Био је толико слаб да би га срушило мало дете! – А сада је све свршено. Толики труд, уложен напор, новац који си уложио, све то је пропало неповратно само зато, што нисам био довољно опрезан.

Ухватио је Гастона за руку и чврсто је стегао.

– Али ја нећу да ти пропаднеш због мене, Гастоне. Направићемо обрачун и ја ћу ти вратити сав новац који си досада потрошио.

Гастон га је посматрао раширених очију, погледом у коме се оцртавао страх. Ухватио је свог пулена за врх од браде и благо му се загледао у лице. Гледао га је оштро, испитивачки, трудећи се да у његовим зеницама прочита решење те чудне загонетке. Али Милошев поглед био је бистар, разложен, само што се у њему назирало дубоко очајање.

– Шта је вама, – промуцао је Гастон, – о чему то говорите?

У том им је пришао и Жан. Лице му је блистало од задовољства. Сео је поред свога пријатеља и загрлио га.

– И тебе, Жане, – обратио му се Милош, – морам да молим за опроштај. Толико си се трудио око мене и залагао се да успем. Сада ти неће бити лако да се извучеш из сана. Немој само да се правдаш и да налазиш никакве изговоре. То не би било спортички. Потучен сам заслужено, својом кривицом.

Осмех је исчезао са Жановог лица. Зурео је у свога пријатеља као у какво чудо. Покушао је да се усиљено насмеје.

– О каквом поразу говориш? – питао је плашљивим гласом.

Милош је оборио главу.

– Мој први нок-аут! И то да настрадам баш сада, када смо били тако близу циља.

Жан више није могао да издржи. Шчепао је пријатеља за мишице и снажно га продрмао.

– Шта је теби, Мишеле, зар си болестан?.. Шта бунцаш!.. Па ти си победио.

Милош се иронично насмејао.

– Зар ме тако мало познајеш, па верујеш, да ме таква лаж може утешити. Изгубио сам, па квит. Ту се више ништа не може. Али чему заваравати саме себе!

И Гастон се умешао.

– Ви сте победили, млади господине. Успавали сте Можијеа

у трећој рунди.

И то каквим ударцем. Однели су га у болницу. Мислио сам да ће издахнути у свлациолици!

Милош је гледао час у једног час у другог, трудећи се да прочита на њиховим лицима истину. Хтео је нешто да каже, оштро и грубо, да он није дете и не дозвољава да се спрдају њиме, кад се врата отворише и један старији господин достојанствена изгледа, са наочарима на носу, уоквиреним златним оквиром, уђе у свлационицу и приђе малој групи пружајући срдечно руку Милошу.

– Честитам од свег срца. То је био класичан нок-аут. Тако је само Карпантје умео да успава своје противнике.

Милош је устао и збуњено муцао:

– Хвала вам, хвала.

Ништа није разумео. Изгледало му је да су сви око њега полудели!

– Дошао сам да вам јавим да се не бринете за Можијеа, – рекао је стари господин, тресући пријатељски Милошеву руку. – Сад су ми телефонирали из болнице да се повратио и да се осећа врло добро. Уплашио сам се да не добије потрес мозга, али од тога нема ништа. Кроз пола сата пустиће га кући. Мислио сам да ће вас обрадовати да то чујете, јер није заиста пријатно имати некога на души. Дакле, честитам још једном и саветујем вам да мирно спавате...

Када су се врата затворила за седим лекаром, Милош се ухватио за главу и очајно повикао:

– Шта се то, забога, догађа? Или сам ја луд, или сте сви пијани!

Ухватио је Гастона за груди и грчевито га стезао.

– Гастоне, нас двојица смо увек били пријатељи. Реци ми истину, али праву истину: Ко је победио?

– Ви, господине Мишел, нокаутом у трећој рунди. Срушили сте га кратким, оштрим крошеом у врх браде. Пошто је судија одбројао, Можије се није дигао са пода. Однели су га у његов угао. Амонијак, међутим, није помогао. Пренели су га у свлационицу и овај господин, лекар, који је малопре био овде, прегледао га је и наредио да га однесу у болницу. Били смо забринути да му се нешто није догодило. Пао је неспретно, скоро уздигнут од ударца, тако да се свалио на леђа. Постојала је бојазан да при паду није сломио лобању. Срећом, као што рече малопре лекар, ове се добро свршило. Успаван је једино од ударца. Показало се да је ваша десница страшна, да нико не може да јој одоли. Ето, то је све.

– Али, ја сам био на патосу. Сруишо ме ударац у браду...

Жан га је прекинуо:

Да, то се догодило пред крај прве рунде. Али ти си устао на осам и борио си се као да се ништа није догодило. У трећој рунди сруишо си Можијеа.

Милош је нервозно превукао руком преко лица.

– Али ја се ничега не сећам после оног тренутка када сам треснуо на под. Сањао сам тако чудан сан. Анђеле, музику, звезде! А затим је настала помрчина... Зар је могуће да сам боксовао и даље, а да о томе ништа не знам.

Гастоново лице се разведрило. Повукао је Милоша на клупу и када су сели почео је да прича:

– То је, дакле, по среди. – Требао сам раније да се сетим. Овакви случајеви се догађају. Добили сте тако несрећан ударац, да сте изгубили моћ оријентације. Устали сте са пода и борили се потпуно правилно и даље, нападали и бранили се, слушали све моје наредбе, покоравали се мојим саветима, али свега тога нисте били свесни. Зато се ничега не сећате. Имао сам једнога пријатеља боксера, који је у Бриселу боксовао за првенство Европе лаке категорије. И он је примио оштар ударац у првој рунди и одлетео на под, али се одмах подигао и наставио да се бори. У деветој рунди успавао је свога противника и освојио је титулу првака Европе. У свлационици давао је изјаве новинарима, одвезао се затим у хотел, преспавао целу ноћ, сутрадан сео на воз и дошао у Париз чврсто убеђен да је побеђен у првој рунди. Избегавао је пријатеље и два дана није излазио из свога стана, толико је био очајан због пораза, јер се спремао марљиво, био је у сјајној форми и чврсто је веровао да ће победити. Најзад се решио да се мало прошета. На једном булевару угледао је испред себе групу боксера, својих пријатеља и да се не би сусрео с њима претрчао је преко улице и склонио се у један биоскоп. Ушао је у салу баш у моменту када је приказиван журнал. Запањено се од чуда када је угледао себе на платну. Биле су снимљене прва и девета рунда. Тек ту, у биоскопу, дознао је да је победио и да је освојио титулу првака Европе лаке категорије. Напустио је биоскопску салу посрћући од радости и у првом киоску купио све новине. Тако је дознао цео ток борбе.

– Зар је то могуће? – запрепастио се Милош.

– Нешто слично се и вама догодило, само што је контузија у нервном склопу вашег лица трајала знатно краће.

Милош се забринуо:

– Да се не јаве какве теже последице овог несрећног ударца?

– Не верујем, – вртео је Гастон главом. – То је пролазна слабост. За сваки случај питаћемо неког лекара.

А затим је додао:

– А сада под туш. Крајње је време.

Али Милош је хтео све да дозна. Замолио је Жана да му исприча ток борбе после његовог несрећног пада.

– Тек што си устао истекло је прво коло. Чим је настављена борба Можије је насрнуо плаховито. Веровао је да се још ниси потпуно опоравио од пада и желео је да зада коначан ударац. То је, међутим, била његова пропаст. Заустављао си га стално контрирањем и директним ударцима, држећи га стално на растојању и обасипајући га прецизним и оштрим ударцима. Борио си се толико стилски лепо, тако брзо и оштро, да сам био поносан слушајући задивљене узвике гледалаца и својих колега у новинарској ложи. Сви су били искрено одушевљени. Може се слободно рећи, да си данас најомиљенији боксер полутешке категорије у Паризу. Али да продужим: У другој рунди Можије је три пута летео на под и увек је успевао да се подигне. Изгледао је јадно. Сав је био расечен, крвав и немоћан. Његови помоћници покушавали су да га поврате за време одмора између друге и треће рунде и привидно су успели у томе, јер је Можије опет некако личио на човека, када је отпочела трећа рунда, ти си му пошао у сусрет дражећи га левом руком. Успео си да га завараш и он се открио. Само за тренутак. То је било довољно. Пришао си један корак напред, мало си се сагнуо и десним крошеом лупио си га у врх браде. Лепо се чуо кратак, снажан ударац. Као да је нешто шкљоцнуло, ето такав звук је одјекнуо у сали. Можије се скљокао као тело без костију, које је висило на канапу, па је неко канап пресекао! Судија је одбројао, а затим су га изнели. Тако је било.

Додао је још:

– Заборавио сам оно најглавније: Гледаоци су били толико одушевљени, да су многи ускочили на ринг и изнели те на рукама. Носили су те све до свлачионице. Једва смо успели да их изгурамо напоље. Одавно Ваграм није био поприште таквог славља, као што си ти то вечерас доживео. Маса је била изван себе од одушевљења...

Гастон је само немо климао главом и одобравао с добродушним осмехом на лицу. Још једанпут је доживљавао најрадосније тренутке у своме животу. Ликовао је.

– Најзад смо победили, господине Мишеле. Ваша каријера тек сада почиње... Али, хајдете под туш. Ако останете још мало плашим се да не назебете. Брзо...

– Просто невероватно, – још увек се чудео Милош. – Толико ствари да се догоди, а да се ја ничега не сећам!

Устао је и исшчекао у суседној одаји, одакле је одмах затим одјекнуо пригушен шум воде, чији су млазеви равномерно добовали по бетону и запљускивали снажно тело атлете.

Гастон се окренуо Жану и рекао блиставих очију:

– Жане, успели смо. Сад тек настаје наша права делатност. Сад вам не може више нико ништа. Чак ни Дипре... Он ће морати да игра онако како ми свирамо!

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
U carstvu snova...

(21)

Mrak je postajao sve ređi, pretvarao se u gustu zavesu, sve tanju, sve prozračniju dok nije postala tanka kao veo, kao magla, koja je titrala pred njegovim smućenim pogledom. Naprezao je svu snagu, zatresao glavom i kroz sivi beličasti veo, video je pognutu priliku više svoje glave kako se saginje i uzdiže. U ušima mu je bubnjalo, pištalo, sevalo. A zatim je opet nastao mrak, svega je nestalo, nije se više čuo nikakav šum...

Kao da je utonuo u dubok, neproziran san...

Zatresao je glavom i stresao se sav od groze. Gaston mu je prišao i spustio mu ruku na rame.

– Pod tuš, mladiću, vreme je.

Miloš ga je obuhvatio zamagljenim pogledom i tužno promrmljao:

– Žao mi je, Gastone, ali, eto, desilo se...

Bivši sluga se iznenadio.

– Šta se to desilo?

Miloš je nemoćno raširio ruke:

– Hteo sam da ga kontriram levom i da pobegnem iz ugla, ali sam zadocnio, on je bio brži.

Gaston se nasmejao i potapšao ga po ramenu.

– Nije to ništa. Glavno je da se dobro svršilo.

Miloševo očajanje bilo je toliko duboko, da ga nije bilo tako lako utešiti.

Kako sam mogao da budem toliko nepažljiv. Nisam smeo da oklevam. A imao sam ga u rukama. Jedva je stojao na nogama. Bio je toliko slab da bi ga srušilo malo dete! – A sada je sve svršeno. Toliki trud, uloženi napor, novac koji si uložio, sve to je propalo nepovratno samo zato, što nisam bio dovoljno oprezan.

Uhvatio je Gastona za ruku i čvrsto je stegao.

– Ali ja neću da ti propadneš zbog mene, Gastone. Napravićemo obračun i ja ću ti vratiti sav novac koji si dosada potrošio.

Gaston ga je posmatrao raširenih očiju, pogledom u kome se očitavao strah. Uhvatio je svog pulena za vrh od brade i blago mu se zagledao u lice. Gledao ga je oštro, ispitivački, trudeći se da u njegovim zenicama pročita rešenje te čudne zagonetke. Ali Milošev pogled bio je bistar, razložan, samo što se u njemu naziralo duboko očajanje.

– Šta je vama, – promućao je Gaston, – o čemu to govorite?

U tom im je prišao i Žan. Lice mu je blistalo od zadovoljstva. Seo je pored svoga prijatelja i zagrlio ga.

– I tebe, Žane, – obratio mu se Miloš, – moram da molim za oprostaj. Toliko si se trudio oko mene i zalagao se da uspem. Sada ti neće biti lako da se izvučeš iz

coca. Nemoj samo da se pravdaš i da nalaziš nikakve izgovore. To ne bi bilo sportski. Potučen sam zaslužno, svojom krivicom.

Osmeh je isčezao sa Žanovog lica. Zurio je u svoga prijatelja kao u kakvo čudo. Pokušao je da se usiljeno nasmeje.

– O kakvom porazu govoriš? – pitao je plašljivim glasom.

Miloš je oborio glavu.

– Moj prvi nok-aut! I to da nastradam baš sada, kada smo bili tako blizu cilja.

Žan više nije mogao da izdrži. Ščepao je prijatelja za mišice i snažno ga prodrmao.

– Šta je tebi, Mišele, zar si bolestan?.. Šta buncaš!.. Pa ti si pobedio.

Miloš se ironično nasmejao.

– Zar me tako malo poznaješ, pa veruješ, da me takva laž može utešiti. Izgubio sam, pa kvit. Tu se više ništa ne može. Ali čemu zavaravati same sebe!

I Gaston se umešao.

– Vi ste pobedili, mladi gospodine. Uspavali ste Možijea u trećoj rundi.

I to kakvim udarcem. Odneli su ga u bolnicu. Mislio sam da će izdahnuti u svlačilici!

Miloš je gledao čas u jednog čas u drugog, trudeći se da pročita na njihovim licima istinu. Hteo je nešto da kaže, oštro i grubo, da on nije dete i ne dozvoljava da se sprdaju njime, kad se vrata otvoriše i jedan stariji gospodin dostojanstvena izgleda, sa naočarima na nosu, uokvirenim zlatnim okvirom, uđe u svlačionicu i priđe maloj grupi pružajući srdačno ruku Milošu.

– Čestitam od sveg srca. To je bio klasičan nok-aut. Tako je samo Karpantje umeo da uspava svoje protivnike.

Miloš je ustao i zbunjeno mucao:

– Hvala vam, hvala.

Ništa nije razumeo. Izgledalo mu je da su svi oko njega poludeli!

– Došao sam da vam javim da se ne brinete za Možijea, – rekao je stari gospodin, tresući prijateljski Miloševu ruku. – Sad su mi telefonirali iz bolnice da se povratio i da se očeća vrlo dobro. Uplašio sam se da ne dobije potres mozga, ali od toga nema ništa. Kroz pola sata pustiće ga kući. Mislio sam da će vas obradovati da to čujete, jer nije zaista prijatno imati nekoga na duši. Dakle, čestitam još jednom i savetujem vam da mirno spavate...

Kada su se vrata zatvorila za sedim lekarom, Miloš se uhvatio za glavu i očajno povikao:

– Šta se to, zaboga, događa? Ili sam ja lud, ili ste svi pijani!

Uhvatio je Gastona za grudi i grčevito ga stezao.

Gastone, nas dvojica smo uvek bili prijatelji. Reci mi istinu, ali pravu istinu: Ko je pobedio?

– Vi, gospodine Mišel, nokautom u trećoj rundi. Srušili ste ga kratkim, oštrim krošeom u vrh brade. Pošto je sudija odbrojao, Možije se nije digao sa poda. Odneli su ga u njegov ugao. Amonijak, međutim, nije pomogao. Preneli su ga u svlačionicu i ovaj gospodin, lekar, koji je malopre bio ovde, pregledao ga je i naredio da ga odnesu u bolnicu. Bili smo zabrinuti da mu se nešto nije dogodilo. Pao je nespretno, skoro uzdignut od udarca, tako da se svalio na leđa. Postojala je bojazan da pri padu

nije slomio lobanju. Srećom, kao što reče malopre lekar, ove se dobro svršilo. Uspavan je jedino od udarca. Pokazalo se da je vaša desnica strašna, da niko ne može da joj odoli. Eto, to je sve.

– Ali, ja sam bio na patosu. Sruišo me udarac u bradu...

Žan ga je prekinuo:

Da, to se dogodilo pred kraj prve runde. Ali ti si ustao na osam i borio si se kao da se ništa nije dogodilo. U trećoj rundi srušio si Možijea.

Miloš je nervozno prevukao rukom preko lica.

– Ali ja se ničega ne sećam posle onog trenutka kada sam tresnuo na pod. Sanjao sam tako čudan san. Anđele, muziku, zvezde! A zatim je nastala pomrčina... Zar je moguće da sam boksovao i dalje, a da o tome ništa ne znam.

Gastonovo lice se razvedrilo. Povukao je Miloša na klupu i kada su seli počeo je da priča:

– To je, dakle, po sredi. – Trebao sam ranije da se setim. Ovakvi slučajevi se događaju. Dobili ste tako nesrećan udarac, da ste izgubili moć orijentacije. Ustali ste sa poda i borili se potpuno pravilno i dalje, napadali i branili se, slušali sve moje naredbe, pokoravali se mojim savetima, ali svega toga niste bili svesni. Zato ce ničega ne sećate. Imao sam jednoga prijatelja boksera, koji je u Briselu boksovao za prvenstvo Evrope lake kategorije. I on je primio oštar udarac u prvoj rundi i odleteo na pod, ali se odmah podigao i nastavio da se bori. U devetoj rundi uspavao je svoga protivnika i osvojio je titulu prvaka Evrope. U svlačionici davao je izjave novinarima, odveo se zatim u hotel, prespavao celu noć, sutradan seo na voz i došao u Pariz čvrsto ubeđen da je pobeđen u prvoj rundi. Izbegavao je prijatelje i dva dana nije izlazio iz svoga stana, toliko je bio očajan zbog poraza, jer se spremao marljivo, bio je u sjajnoj formi i čvrsto je verovao da će pobediti. Najzad se rešio da se malo prošetata. Na jednom bulevaru ugledao je ispred sebe grupu boksera, svojih prijatelja i da se ne bi susreo s njima pretrčao je preko ulice i sklonio se u jedan bioskop. Ušao je u salu baš u momentu kada je prikazivan žurnal. Zapanjio se od čuda kada je ugledao sebe na platnu. Bile su snimljene prva i deveta runda. Tek tu, u bioskopu, doznao je da je pobedio i da je osvojio titulu prvaka Evrope lake kategorije. Napustio je bioskopsku salu posrćući od radosti i u prvom kiosku kupio sve novine. Tako je doznao ceo tok borbe.

– Zar je to moguće? – zaprepastio se Miloš.

– Nešto slično se i vama dogodilo, samo što je kontuzija u nervnom sklopu vašega lica trajala znatno kpaće.

Miloš se zabrinuo:

– Da se ne jave kakve teže posledice ovog nesrećnog udarca?

– Ne verujem, – vrteo je Gaston glavom. – To je prolazna slabost. Za svaki slučaj pitaćemo nekog lekara.

A zatim je dodao:

– A sada pod tuš. Krajnje je vreme.

Ali Miloš je hteo sve da dozna. Zamolio je Žana da mu ispriča tok borbe posle njegovog nesrećnog pada.

– Tek što si ustao isteklo je ppvo kolo. Čim je nastavljena borba Možije je nasrnuo plahovito. Verovao je da se još nisi potpuno oporavio od pada i želeo je da zada konačan udarac. To je, međutim, bila njegova propast. Zaustavljao si ga stalno kontriranjem i direktnim udarcima, držeći ga stalno na rastojanju i obasipajući ga preciznim i oštrim udarcima. Borio si se toliko stilski lepo, tako brzo i oštro, da sam bio ponosan slušajući zadivljene uzvike gledalaca i svojih kolega u novinarskoj loži. Svi su bili iskreno oduševljeni. Može se slobodno reći, da si danas najomiljeniji bokser poluteške kategorije u Parizu. Ali da produžim: U drugoj rundi Možije je tri puta leteo na pod i uvek je uspevao da se podigne. Izgledao je jadno. Sav je bio

rasečen, krvav i nemoćan. Njegovi pomoćnici pokušavali su da ga povrate za vreme odmora između druge i treće runde i prividno su uspeali u tome, jer je Možije opet nekako ličio na čoveka, kada je otpočela treća runda, ti si mu pošao u susret dražeći ga levom rukom. Uspeo si da ga zavoraš i on se otkrio. Samo za trenutak. To je bilo dovoljno. Prišao si jedan korak napred, malo si se sagnuo i desnim krošeom lupio si ga u vrh brade. Lepo se čuo kratak, snažan udarac. Kao da je nešto škljocnulo, eto takav zvuk je odjeknuo u sali. Možije se skljojao kao telo bez kostiju, koje je visilo na kanapu, pa je neko kanap presekao! Sudija je odbrojao, a zatim su ga izneli. Tako je bilo.

Dodao je još:

– Zaboravio sam ono najglavnije: Gledaoci su bili toliko oduševljeni, da su mnogi uskočili na ring i izneli te na rukama. Nosili su te sve do svlačionice. Jedva smo uspeali da ih izguramo napolje. Odavno Vagram nije bio poprište takvog slavlja, kao što si ti to večeras doživeo. Masa je bila izvan sebe od oduševljenja...

Gaston je samo nemo klimao glavom i odobravao s dobrodušnim osmehom na licu. Još jedanput je doživljavao najradosnije trenutke u svome životu. Likovao je.

– Najzad smo pobedili, gospodine Miše! Vaša karijera tek sada noćinje... Ali, hajdete pod tuš. Ako ostanete još malo plašim se da ne nazebete. Brzo...

– Prosto neverovatno, – još uvek se čudio Miloš. – Toliko stvari da se dogodi, a da se ja ničega ne sećam!

Ustao je i isščezao u susednoj odaji, odakle je odmah zatim odjeknuo prigušen šum vode, čiji su mlazevi ravnomerno dobovali po betonu i zapljuskivali snažno telo atlete.

Gaston se okrenuo Žanu i rekao blistavih očiju:

– Žane, uspeali smo. Sad tek nastaje naša prava delatnost. Sad vam ne može više niko ništa. Čak ni Dipre... On će morati da igra onako kako mi sviramo!

(Nastaviće se)